

aquest vals de les ones, és que els valencians veuran el segon canal de TV3 abans que la Televisió Valenciana, que hauria d'afanyar-se molt per encalçar-lo, i que la iniciativa popular no trigarà a exigir, més enllà del Principat, l'accés a aquest segon canal en català, que amenaça de bon començament ser tan competitiu amb l'oferta de Televisió Espanyola com ho és ja el primer.

Noms i cognoms, ni un de clar

I mentre entre els professionals de la premsa catalana s'escampa la improbable esperança d'una contractació massiva de nous periodistes per al nou canal —TV3 és una de les destinacions més cobejades per bona part de la gent del ram—, han començat a transcendir al carrer rumors sobre els noms dels possibles directius. ¿Hi haurà un mateix director per al primer i el segon canal? ¿Caldrà nomenar-ne un de nou per al segon? Si cal fer cas del que es diu al govern de la Generalitat i del que corre per la Corporació Ca-

talana de Ràdio i Televisió, pel que fa a aquesta qüestió tant relliscosa encara no hi ha res decidit. Ni tan sols la continuïtat de Joan Granados, actual president de la Corporació, i d'Enric Canals, actual director de TV3, al front d'aquestes pot donar-se per segura després de les eleccions. L'única dada visible és que tots dos s'han guanyat la confiança de l'actual executiu de la Generalitat amb la seva gestió al front de la Televisió de Catalunya, de manera que sembla previsible que, de mantenir-se Convergència i Unió en el poder, tant Granados com Canals podrien continuar exercint, una vegada confirmats en els seus càrrecs, la gestió iniciada anys ençà.

Dels noms apareguts en premsa, els que «sonen» com a futurs directius de TV4 en el cas que no hi hagués direcció conjunta per tots dos canals, és el de Max Cahner, ex-conseller de Cultura i actual editor del diari *Avui* —un home considerat des de la Generalitat com eficaç, professional i molt vàlid—, el més repetit. El silenci, tanmateix, és impenetrable. □

el delegat al País Valencià de TVE és un mediocre realitzador de televisió, un regular administrador i res més.

¿Per què aleshores el director regional de TVE a València i per què serà nomenat primer director d'RTVV? Doncs perquè en el Consell d'Administració d'RTVE, els que manen són els partidaris de Calvino, que quan van ser separats dels seus càrrecs per Pilar Miró reberen el nomenament en el Consell d'Administració de Televisió. Aquests nomenaments foren decidits pel grup parlamentari socialista, on mana el diputat català Eduard Martín Toval, que és igual que dir que mana Alfonso Guerra.

El cas és que el nomenament, o l'anunci de nomenament, d'Amadeu Fabregat com a futur director de TVV ha alçat ampolles entre els actuals dirigents d'RTVE, l'estat major de la directora general de l'ens públic, Pilar Miró.

LA TELEVISIÓ VALENCIANA, QÜESTIÓ DE FONS ENTRE SECTORS DEL PSOE

TVV, una televisió que fa ratlles

Els partidaris de Calvino —Alfonso Guerra— i de Pilar Miró —Felipe González— han començat a lliurar la batalla pel poder en RTVE des de TVV. Un afer que ha arribat fins al centre regional, Aitana.

J. Hernández

La televisió autonòmica valenciana, que va nàixer de mans dels socialistes, arriba amb aires de tempesta. El nomenament d'Amadeu Fabregat com a futur director de l'RTVV ha reobert les ferides dels partidaris de Calvino i de Pilar Miró, entre els que compten amb el suport i la comprensió del vice-president Alfonso Guerra i els que només tenen Pilar Miró, que alhora ha rebut el suport personal de Felipe González.

Amadeu Fabregat compta amb simpaties i antipaties, segons qui siga el que les expresse. Per als dirigents de l'antiga administració d'RTVE, la dels primers governs socialistes, la que dirigia José María Calvino, Fabregat és un excel·lent professional, obert, eficaç i capaç de fer una bona televisió autonòmica. Per a Pilar Miró i els seus a later,

Fabregat: ¿excel·lent professional o mediocre realitzador?

Eduard Martín Toval.

La primera picabaralla es produí en el moment d'aprovar, per part dels citats dirigents d'RTVE, un programa musical realitzat per Rafael Cano sobre una idea de Fabregat, i que havia de ser emès per la segona cadena per a tot l'Estat espanyol. Amb l'acusació de deficiències tècniques l'emissió d'aquest programa va ser desautoritzat per a tot el territori de l'estat. Quan aquesta decisió dels màxims responsables d'RTVE es va conèixer, molts dels artistes que anaven a participar en el programa anul·laren el seu compromís. Encara que ara la direcció d'RTVE ha donat l'ordre d'emetre el programa pel circuit regional valencià, les anul·lacions de participació l'han fet quasi impossible i ha saltat la polèmica.

Les simpaties i antipaties de Fabregat es redueixen a l'oposició de sectors dins el PSOE.

Alguna cosa més que discrepància

Però, per als amics i defensors d'Amadeu Fabregat, la decisió de carregar-se aquest programa, rectificat després només a mitges, no existeix solament un problema de discrepàncies

tècniques. Una persona de l'entorn del vice-president Alfonso Guerra ha manifestat a aquesta revista que del que es tracta des del principi és de crear un clima de crispació i enfrontament que fera impossible el definitiu nomenament de Fabregat al front de TVV. I darrere d'aquesta voluntat s'amaga, segons la

mateixa font, un problema d'interessos de determinats alts càrrecs de TVE.

Les acusacions van, segons sembla, dirigides contra l'actual director de TVE, Jesús Martín, un jove professional de competències reconegudes, que va ser alt càrrec amb Calvino, cessat més tard, i que Pilar Miró va recuperar. Jesús Martín era un dels propietaris d'una empresa de vídeos que alguns assenyalen com una de les que faran el gran negoci amb la posada en marxa de la TVV. Les mateixes acusacions s'estenen, entre persones properes al Consell d'Administració d'RTVE, a uns altres alts càrrecs nomenats per Pilar Miró sobre els quals anuncien que realitzaran investigacions discretes. El nomenament d'Amadeu Fabregat com a director de TVV tancaria la gran oportunitat d'aquestes empreses privades lligades als directius actuals de TVE.

En qualsevol cas, l'anunci del futur nomenament d'Amadeu Fabregat al front de la TVV ha remogut les aigües d'una polèmica que semblava oblidada. La guerra de televisió pot haver començat. □

Amadeu Fabregat, «despedida y cierre»

Miquel Alberola

És cert: Amadeu Fabregat ha estat utilitzat per les batalles internes del partit en el poder. I ara podrà querellar-se, apel·lar al Defensor del Pueblo o declarar-se zona catastròfica. Però no és menys cert que ell ha utilitzat la situació i el martirilogi li ha alçat un altar de devoció obligada en tots els mitjans de comunicació valencians. Convindrà retenir els noms dels periodistes que han ofrenat capolls a la víctima perquè d'ells haurà de ser el regne de la TVV, ja que amb el veto a l'especial d'Aitana per a la nit del foc més d'un ha començat a redactar el currículum.

Visionat el programa, no s'explica l'esforç tipogràfic si no s'implicita l'ànsia d'acumular palmarès per a la televisió que haurà de dirigir Fabregat. Perquè el programa que no va veure l'Estat espanyol era ideal en una tertúlia del Music-hall Rialto. No és que fóra impresentable; és que s'assemblava massa a les produccions de Miramar de l'any 69, de peculiar disseny franquista estil «Imperio». Amb el formol d'una Sara Montiel a punt de descosir-se-li el lifting si for-

çava més la boca. Amb una María Jiménez jubilada fins i tot en el hit parade de Radio Betis, fotent taconades sobre la gespa del Mestalla mentre la pantalla de vídeo emetia les quatre barres i el blau en 625 línies. Amb un Joan Monleon de saldo, vestit entre Espinete i Tina Turner, manejan la boca a ritme d'all-i-pebre disco.

Tot, presentat per Pepe Sancho, el Estudiante, interpretant un Arniches de fira d'ocasió, i escrit per Amadeu. D'entre tota la cinta, només podia salvar-se la intervenció de Rosita Amores i la de Rafael Conde El Titi, i perquè són patrimoni cultural del nostre país. I si després esperàvem a la retransmissió del foc, el conjunt era perfecte. Una magnífica Inés Ballester que s'equivocava cada dos per tres i un Salvador Valero eclipsat pels errors de la primera. Sobretot, a l'hora dels xiulits finals, que, curiosament, sempre coincideixen amb les primeres notes de la Marcha Real i, curiosament, els locutors sempre atribueixen al descontent «tradicional» pel fet que els bombers tiren aigua.

I tot això valia quatre milions, que són el pressupost de dos mesos en producció d'Aitana. Quatre milions que posen en un compromís greu el pròxim director del Centre Regional de TVE a València. Un compromís que ja va patir l'actual director de Radiocadena València en el moment que Amadeu Fabregat va deixar l'emissora i va assumir Aitana. □